

Arrest

nr. 182 053 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 8 maart 2015 een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 31 maart 2015 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de vierde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.03.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

L., S. (...) (...)
nationaliteit: Albanië
geboren te Rrash Vorfe Shkoder op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 2.10.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 17.8.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 17.8.2012 (zie bevestiging arts dd. 30.3.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 2.10.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991) IUO. ART. 9TER VREEMDELINGENWET.

De bestreden beslissing is gesteund op het medisch advies van “arts-adviseur” dr. BAERT (sic, zonder aanduiding van voornaam).

Aangezien de beslissing gesteund is op dit advies, vormt zij de motivering van de beslissing, zodat een gebrekkige totstandkoming c.q. motivering van dit advies noodzakelijkerwijze een weerslag heeft op de totstandkoming c.q. motivering van de aangevochten beslissing.

In casu dient (de motivering van) het advies als gebrekkig te worden beschouwd. Geheel ten onrechte, en met miskennis van de precieze inhoud van de besproken medische attesten, stelt de “arts-adviseur” dat het voorgelegde SMG slechts de reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene bevestigt.

De arts-adviseur gaat aldus voorbij aan de chirurgische behandeling welke noodzakelijk is gebleken sedert einde 2012; op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing werd er nog geen melding gemaakt van deze noodzakelijke chirurgische behandeling, en kon deze derhalve nog niet betrokken worden in de medische beoordeling door “collega Vilain” dd. 2 oktober 2012.

Ook de specifieke noden doen zich thans anders (lees: meer uitgebreid en meer complex) voor dan op het ogenblik van het eerste onderzoek c.q. de eerste bestreden beslissing; het nieuwe medisch attest maakt, anders dan het attest gevoegd bij de eerste aanvraag, melding van:

- Een noodzaak aan een regelmatige neurochirurgische opvolging;
- Een medicamenteuze behandeling welke strikt dient opgevolgd te worden;
- Noodzaak van hulp van derden voor uitvoering van dagdagelijkse activiteiten;

- Kinesitherapeutische behandeling

Ten onrechte concludeert de “arts-adviseur” dat het voorgelegde SMG slechts de reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene bevestigt. Deze conclusie kan niet in overeenstemming worden gebracht met de inhoud van de verschillende medische attesten. De bestreden beslissing is derhalve gebrekkig gemotiveerd.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van 30 maart 2015 waarin de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat “*de aandoening van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 17/8/2012*”. Dit zijn de determinerende motieven waarop de aanvraag bijgevolg onontvankelijk wordt verklaard. Het medisch advies van 30 maart 2015 werd in gesloten omslag gevoegd bij de bestreden beslissing en maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, in casu het medisch advies van 30 maart 2015.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en verwijst het naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 maart 2015. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 30 maart 2015 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

“Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 19/3/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor opgesteld door dr. Zinga Bila op 22/1/2015. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoening van

betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 17/8/2012, waarvoor reeds een advies werd opgesteld door collega Vilain op 2/10/2012. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 22/1/2015 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de eerder aangehaalde aandoening van betrokkene."

Gelet op voormelde adviezen is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet tot onontvankelijkheid te besluiten. Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat *"voorbij is gegaan aan de chirurgische behandeling die eind 2012 noodzakelijk is gebleken"*, doet geen afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging van 17 augustus 2012 die op 2 oktober 2012 onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij blijft in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat voorbij gegaan wordt aan een chirurgische ingreep eind 2012, merkt de Raad op dat deze ingreep uitsluitend bij de medische voorgeschiedenis van de verzoekende partij vermeld staat op het standaard medisch getuigschrift van 22 januari 2015, doch dat hiervan geen melding gemaakt wordt bij de diagnose van de actuele aandoeningen. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet worden gevolgd dat de ambtenaar-geneesheer hieromtrent diende te motiveren. De ambtenaar-geneesheer dient in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet slechts te onderzoeken of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag.

De verzoekende partij voert nog aan dat in de nieuwe aanvraag voor de eerste maal melding werd gemaakt van een noodzaak aan regelmatige chirurgische opvolging, een strikte medicamenteuze behandeling, noodzaak van hulp van derden en kinesitherapeutische behandeling, dit in tegenstelling tot de eerdere medische attesten dewelke in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 17 augustus 2012 werden voorgelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift van 20 januari 2015 slechts de eerder aangehaalde aandoening van de verzoekende partij bevestigt. Terwijl ook in het standaard medisch getuigschrift van 28 juni 2012 reeds melding werd gemaakt van een voorgehouden noodzaak aan kinesitherapie en opvolging door een neurochirurg. Bovendien betekent het loutere feit dat de verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften haar medische toestand heeft geactualiseerd, nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin toont verzoekster aan dat de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991) IUO. ART. 9TER §3 5° VREEMDELINGENWET.

De bestreden beslissing gaat enkel in op de vermeldingen in de medische getuigschriften; de Staatssecretaris (c.q. zijn arts-adviseur) vergelijkt enkel de medische getuigschriften van de eerdere aanvraag met de nieuwe aanvraag. Art. 9ter -§ 3, 5° Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds bij een vorige aanvraag werden ingeroepen. Art. 9ter - §3 5° beperkt zich echter niet tot elementen genoemd in het medisch getuigschrift; de beperkte vergelijking in de bestreden beslissing van de elementen ingeroepen in de respectievelijke medische getuigschriften kan dus niet leiden tot de

conclusie dat er geen nieuwe elementen zouden zijn ingeroepen. Ook in de aanvraag om machtiging tot verblijf (of de andere bijlagen) zelf kan een nieuw element worden ingeroepen. De vraag of er nieuwe elementen zijn, beperkt zich m.a.w. niet een vergelijking van de medische getuigschriften, doch wel van de globale dossiers... Het blijkt niet dat de Staatssecretaris ook de respectievelijke aanvragen en bijgevoegde stukken heeft vergeleken c.q. onderzocht; uit het advies blijkt dat enkel de medische getuigschriften werden vergeleken. De aanvraag en de aanvullende stukken bevatten verschillende nieuwe elementen, vnl. inzake de bijzonder gebrekkige beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor verzoekster noodzakelijke behandeling en geneesmiddelen; zie p. 3 van de nieuwe aanvraag:

"1. Verzoekster kan in Albanië niet de noodzakelijke behandeling c.q. medicatie krijgen. De noodzakelijke behandeling is niet beschikbaar, minstens niet toegankelijk voor verzoekster. De opvolging door een neurochirurg is onbestaande. De noodzakelijke geneesmiddelen zijn niet beschikbaar in Albanië.

2. Een systeem van sociale zekerheid is bovendien onbestaande, minstens heeft verzoekster geen toegang dit systeem. Alvorens behandeling in Albanië te krijgen dienen bovendien steeds aanzienlijke geldsommen betaald te worden; de praktijk van bijkomende betaling is ingebakken in de Albanese gezondheidszorg. De sector van de gezondheidszorg is de meest corrupte sector in Albanië.

Anderzijds is er geen enkele waarborg welke nu de tussenkomst van de overheid zal zijn in de behandeling, in de hypothese dat deze behandeling in Albanië zou beschikbaar zijn, quod certissime non. De financiering door de Staat van de gezondheidszorg is dramatisch, en het budget is veel te beperkt. De kostprijs van de behandeling, welke voortvloeit uit de onderfinanciering door de Albanese overheid, is voor verzoekster niet betaalbaar."

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze nieuwe elementen, is zij niet afdoende gemotiveerd en in strijd met art. 9ter § 3, 5° Vreemdelingenwet."

2.2.2. Artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Gelet op het feit dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitsluitend gestoeld is op medische problemen van de aanvrager, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd dat de ambtenaar-geneesheer bij het verlenen van het advies rekening zou moeten houden met niet-medische elementen, die zouden blijken uit het globale dossier van de verzoekende partij.

De ambtenaar-geneesheer kon volstaan de voorgelegde medische stukken met elkaar te vergelijken, ten einde te besluiten dat in het kader van de nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen nieuwe diagnose gesteld wordt en dat de eerder aangehaalde aandoening slechts bevestigd wordt.

Het loutere feit dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet verscheidene nieuwe elementen bevatte over de gebrekkige beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat de door verzoekster aangehaalde elementen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een vorige aanvraag. Deze loutere vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te kunnen nemen, zodat de gemachtigde niet diende na te gaan of er in het land van herkomst de nodige medische zorgverstrekking beschikbaar is.

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin toont verzoekster aan dat de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC